

Ferieminner

Denne sommaren har Berit og eg vært på ein 10-dagers tur te Nordland. Hu har et par fettere så fylle 60 år i år, så lørdag 23. juli va der stor fest i naustet nere ved kaien i Vikdalen – ei perla så ligge ein halvtimes bådtur ud fjorden fra Mosjøen. Naustet hette Vårsol og har siden 1949 vært forsamlingslokale for den stadig synkende befolkningen på stedet. Men fetter Stig, ein av jubilentane, holde ud – han e sauabonde, han drive med vedhogst og kver høst skyde han elg på egen tomt. Han eige mange tusen mål med skogs- og fjellarealer, og om høsten bruke han flerne dager på å henta inn sauene så har tatt turen opp i fjellet og forvilla seg nesten heilt te Mosjøen. Han e sprege, for å sei det mildt. Det e kusinen Berit òg – merr om det lenger nere.

Me fløy te Trondheim og kjørte leiebil – ein nye Opel Astra – fra Værnes og nordøve. Bilen va sånn at nyggelen ikkje va ein nyggel, bare ein liden knolt. Den brukte me te å åbna og låsa bilen. For å starta motoren va det bare å trykka på ein knapp.

Då me tog ein pause itte tri timer, gjekk me ud av bilen, strekte på beinå – og då kom der ein liden sirenellyd fra bilen samtidigt med at dørene låste seg. Eg spurte sjåfør Berit forsiktig om hu hadde knolten i lommå. Det hadde hu – og takk og pris for det, så me kom oss inn i bilen igjen. Men når knolten ikkje ska settas i tenningen, kunne hu jo liga godt ha lagt an fra seg inne i bilen. Og då hadde me altså vært udestengde.

Syge banan! Verden går bagøve. Koss kan någen i 2016 laga ein bil så det går an å låsa seg ude fra? Kanskje det e ein genistreg fra arvingen Christina von Opel før hu forlod denne verden – hu va jo ikkje alltid heilt klar i toppen.

Før me dro, hadde eg bestilt rom på et hotell i Sandnessjøen så hette Scandic Syv Søstre fra 13. te 16. juli. Då me bestemte oss for å udsetta avreisen et par dager, ringte eg te hotellet og forandra bestillingen te ankomst 15. og avreise 18. juli, og eg ba om ein bekreftelse på e-post. Den kom aldri. Eg ringde hotellet igjen og spurte om de hadde bestillingen vår. Jo, da – fra 13. te 16. juli. Feil! Eg gjentog de nye datoane og forsikra meg om at det blei notert.

Me sjekte inn på hotellet i kveldingen den 15. juli, fekk romnummer 741 og et plastkort. Det satte me foren ein sensor på dørå te 741, og det lyste rødt. Nere i resepsjonen beklagde de, og gjorde det sånn at me fekk grønt lys og kom inn på rommet.

Ein time ittepå – mens me satt på rommet i fred og fordragelighed med kver sin Carlsberg (de har visst ikkje Heineken nord for Trondheim) – sa det klikk i dørå, og inn kom ei dama med koffert. Hu unnskyldte seg og forsvant fort. Eg tog same heis så henne ner te resepsjonen, der me begge lurte voldsomt på ka de holdt på med. Ein misforståelse, fekk me hørna.

Neste morning, då me kom opp fra frokostsalen, fekk me igjen rødt lys fra sensoren på dør 741. Eg tog heisen ner te gjengen bag disken og fekk de te å ordna opp. Då me ein halvtime ittepå tog på oss fjellsko og pakte sekken for å bestiga ein av De syv søstre, hørte me et klikk fra dørå, og inn i rommet kom ein ung mann. Han òg snudde fort, men eg va kjapt ude på gangen – der fekk eg veda at han sko rydda rommet, han trodde me hadde sjekt ud fra hotellet.

Eg fortalte hu så va sjef nere i resepsjonen at eg hadde aldri opplevd någe lignandes – to ganger kom det plutseligt fremmede folk heilt inn i rommet. Sko ikkje et hotellrom vær et privat område? Jo, hu va enige i det og beklagde veldigt. Og me konkluderte med at den fysste bestillingen min, med de fysste datoane, kunne ha forvirra någen. Ja, vel. De om det.

Av De syv søstre hadde me vært på Skjæringen for någen år siden – denne gang tog med Breitind. To timer opp, to og ein halv time ner. Berit venta ein del på nerturen – då hadde eg ganske vondt i beinå – så hu hadde nok vært nere på to timer. Og det va tydeligt at for henne ga dette mersmag. Då me forlod hotellet, gjekk hu bort og snakke med to damer på parkeringsplassen. Den eine av de hadde nemlig fullført ein maraton fjelltur dagen før – adle syv toppane på De syv søstre. Det e ein tur på rundt 15 timer, fra 8 om morningen te 11 om kvelden. (Godt der e nesten midnattssol der oppe.) Berit fekk svar på adle spørsmål, og eg mistenke na sterkt for å ha et ganske hårete mål for sommaren 2017.

Då 120-årsdagen va forbi, va det tid for å kjøra den geniale Opelen ner igjen fra Mosjøen te Værnes flyplass. Me hadde for sikkerhets skyld bestilt fly klokka 16.25, via Bergen, for me visste ikkje om me rakk direkteflyet te Sola klokka 16.00. Men grei trafikk gjorde at me sto foran SAS-skranken klokka 15.00 – då følgende samtale fant sted:

– E der to ledige seder på direkteflyet te Stavanger klokka 16.00? Me har billetter om Bergen klokka 16.25 og vil gjerna bytta.

«Ja, nå skal vi se hva det koster. Prisforskjellen er 1008 kroner, og så kommer 600 kroner i gebyr – så det blir 1608 kroner.»

– Te samnen?

«Nei, hver billett. Til sammen blir det 3216 kroner,» sa damen med det eg vil kalla et råde flir. Tidligere konsernsjef i SAS, Janne Carlzon, ville muligens kalt det et service-smil.

Det blei via Bergen.